

(1931 -)

KEMAL ÖZKAN

1931 yılında Erzurum'un Karayazı ilçesine bağlı Aşağı Kızılkale Köyü'nde dünyaya geldi. 1955 yılında Üstad Bediüzzaman Hazretleri'ni Isparta'da ziyaret etti. Bizzat kendi ifadesiyle şöyle diyor: "Dilimde kekemelik vardı, Üstad ellerini açarak bana dua etti. Görüyorsunuz tamamen iyileştim."

Kemal Özkan kendi Tarihçe-i Hayatını şöyle özetlemektedir: "O zamanlar Köyümde ilkokul bulunmadığından okula gidemedik. Bu sebeple 1946 yılında eski medreselere gidip Arapça dersleri almaya başladım. İmam olmak için ilkokul diplomasını bile dışarıdan, sonradan aldım. Gittiğim medreselerde 1952 yılına kadar okudum. 1952'de askere gittim, askerliğimi Ankara'da yaptım. Ankara'da bulunan Said Özdemir Ağabey'le sürekli görüşüyorduk. Risale-i Nur'u o zamandan itibaren tanıdım ve okumaya başladım. 1954'de terhis oldum. Erzurum'a dönüp tekrar medreselerde Arapça derslerine devam ettim. Doğuda o dönemde bulunan büyük âlimlerden dersler aldım. Bu âlimlerden bazıları şunlardır: Karayazı'da Hacı Kâmil Efendi, Seyda Molla Yahya Efendi, Muş Malazgirt'ten Seyda Molla Zahir Efendi. Bu hocalarımdan 1960 yılına kadar ders okumaya devam ettim. Daha sonra otuz yıl İmam-Hatip olarak çalıştım. Şu anda emekliyim, 20 yıldır İzmir'de ikamet ediyorum."

SAİD ÖZDEMİR AĞABEY TEŞVİK ETTİ

1955 yılında bir iş için memleketim olan Erzurum'dan Ankara'ya gitmiştim. Orada Said Özdemir Ağabey'i ziyaret ettim. Said Ağabey:

"Üstad Hazretleri Emirdağ'da ikamet ediyor, kendisini ziyaret etmek isterseniz gidin" dedi. Bunun üzerine Haymana'ya bağlı Güzelyayla Köyü'ne giderek, orada oturan amcaoğlu Hacı Ahmed ile konuştum. O köyde hem hafız hem de benim gibi eski medreselerden mezun Harun Aytaç vardı. Ona "Gel beraber Üstad'ı ziyaret edelim" dedim. O zamanlar Harun'un babası henüz hayatta idi. Harun, bana, babasının jip'i olduğunu, beni kırmayacağını, gidip söylememi tavsiye etti. Ben de Hacı Yusuf'tan jip'i istedim. Hacı Yusuf, "Haydi ben de sizinle geliyorum, Üstad'ı beraber ziyaret edelim" dedi. Böylece ben, Harun Aytaç ve babası Hacı Yusuf beraber yola çıktık. Öğle namazını Polatlı'da kıldıktan sonra Emirdağ'a yakın Belpınar Köyü'nde bir evde misafir kaldık. Sabah konak sahibi de bize katıldı ve beraber yola çıktık.

"BEN DÖNMEMEYECİM!" DEDİM VE...

Emirdağ'a vardığımızda, oradaki Ağabey'ler Üstad'ımızın Isparta'ya gittiğini söylediler. Bunu duyunca Hacı Yusuf, oğlu Harun ve misafir kaldığımız evin sahibi "Demek bize nasip değilmiş" diyerek geri döndüler. Ben ise "Dönmeyeceğim!" deyip Afyon'a gittim. Oradan Dinar'a geçtim. İstanbul yolu üzerinde bir kahve vardı, orada araba beklemeye başladım.

**Hacı Kemal Özkan: Arka sırada tam ortada
İzmir Karşıyaka'da sevdikleriyle beraber**

Kahveci, bana sürekli olarak nereye gideceğimi soruyordu. Araba gelmeyince gece yarısına kadar bekledim. Kahveci tekrar sorunca "İsparta" dedim; meğer biliyormuş. "Üstad'ın yanına gidiyorsun demek" dedi.

Sonunda gece yarısına doğru İstanbul'dan bir otobüs geldi ve onunla Isparta'ya gittim. "Yeni Isparta" adında bir otele gittim. Abdest aldım, yatsı namazını kıldım, fakat heyecandan bir türlü uyukum gelmiyordu, hiç yatağa bile girmedim. Sabah ezanı okununca doğru camiye gittim. Namazdan sonra, yaşlı bir adamın arkasından takip ederek, ona sordum: "Bey amca ben yabancıyım, Üstad Hazretlerinin ziyaretine geldim, Onu nasıl görebilirim?" "Beni takip et" dedi. Beraber bir kahveye gittik, bana kahvenin yanındaki dükkânı göstererek: "Bak burası Üstad'ın talebesi Rüşdü Efendininidir (Süleyman Rüşdü Çakın). O seni Üstad'la görüştürür" dedi. Bu şekilde kahvede kuşluk vaktine kadar bekledim. Sabırsızlık ve heyecan içinde yerimde duramıyordum. Fakat Rüşdü Ağabey de bir türlü dükkâna gelmiyordu. Artık sonunda ben de gördüğüm bir faytoncuya sordum: "Üstad'ın evini biliyor musun?" "Bilmez olur muyum" dedi. Yüz elli kuruş karşılığında beni Üstad'ın evine kadar götürdü, yalnız eve yaklaşınca "Ben oraya kadar gelemiyordum, şu iki katlı ev onundur" dedi, parasını verdim ve gitti.

DİLİMDEKİ KEKEME İÇİN ÜSTAD'DAN DUA İSTEDİM VE...

Üstad'ın evinin kapısının zilini çaldım, yaşlı bir Ağabey çıktı karşıma. Bana "Nereden, niçin geldiğimi sordu. Erzurum'dan Üstad Bediüzzaman Hazretleri'ni görmek için geldiğimi söyledim. "Şansın varmış, Üstad kırlara gitmek üzereydi, şimdi hemen incek" diyerek eve girdi. Tekrar geldi, Üstad'a aid bir yorgan, bir seccade, bir de içi dolu bir sepet getirdi, arabaya koydu. Araba bahçenin içindeydi, şoför arabayı hazırlamakla meşguldü. O Ağabey tekrar içeri girdi ve Üstad'la beraber aşağıya indiler. Ben Üstad ayakta kalmasın diye hemen gidip arabanın kapısını açtım. Üstad Hazretleri arabaya bindi, sonra mübarek ellerini öptüm. Elini bana verirken "Evladım nereden geldin?" dedi. "Erzurum" deyince, "Neden geldin?" diye sordu. "Üstad'ım ziyaretinize geldim" dedim. Bana üç kere "Maşallah, Maşallah, Maşallah... İsmi nedir evladım?" dedi. "Kemal" deyince, "Seni, bu arkadaşlar gibi, arkadaş ve kardeş kabul ettim. Allah ziyaretini kabul etsin." Ben bir daha elini öptüm. Elini yüzüme sürdü, dua etti. Dedim ki: "Üstad'ım, beni görenler, hususan amcaoğlu Hacı Ahmet, hepsi sana selam gönderdi, dualarını bekliyorlar" deyince, Üstad: "Evladım, sen de hepsine selam söyle" diye cevap verdi.

O zamanlar herkes bilirdi ki, benim dilimde bir kekemelik vardı, zor konuşabiliyordum. Üstad'a bir müşkülüm olduğunu söyleyerek, dilimdeki kekemelik için: "Üstad'ım, bana dua et de dilim doğrulsun" dedim. Üstad, tekrar ellerini kaldırarak dua etti. Araba yürüdü, bahçeden çıkarken araba durdu. Ellerini tekrar kaldırarak dua etti, "Allahaismarladık" dedi ve araba bahçeden çıkıp gitti. Elhamdülillah Hazreti Üstad'ın ziyareti bana bu şekilde nasip olmuştu. İşte görüyorsunuz ki, Üstad'ımın o duası ve Allah'ın izniyle benim kekemeliğim kalmadı.

Üstad Hazretleri bana dua buyurduktan sonra: "Sen burada yabancısın, buralarda durma, hemen garaja git, araba seni bekliyor" dedi. Hakikaten ben garaja gidince oradaki simsarlar, "Nerede kaldın, araba seni bekliyor" dediler. Otobüse bindim, bir kişilik yer vardı. Bu şekilde Üstad'ımızın ikinci bir kerametine de şahidlik etmiş oldum.